

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 550.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

η
αγαπημένη
ΤΩΝ
ΘΕΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η αγαπημένη των Θεών**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2019

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Angie Brandon/Arcangel, Jag_cz/Shutterstock, Przemyslaw Ceglarek/123RF

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2019, 30.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2901-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2902-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

αγαπημένη
ΤΩΝ
ΘΕΩΝ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Για ενηλίκους:

- Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο!* 2010
Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010
Κόκκινο κοράλλι, 2011
Μικροί άγγελοι, 2012
Άρωμα βανίλιας, 2013
Δίδυμα φεγγάρια, 2014
Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης, 2014
Μην πιστεύεις στην αλήθεια, 2015
Στην αγκαλιά του ήλιου, 2015
Δυο φιλιά για την Αμέλια, 2016
Βαθύ γαλάζιο, 2016
Θάλασσα-φωτιά, 2017
Αγάπη-δηλητήριο, 2017
Αστέρια στην άμμο, 2018

Για παιδιά:

- Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί*, 2008
Εγώ είμαι η αοχηγός, 2008
Ένα καινούριο ζώακι, 2008
Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010
Η Ντανιέλα λέει όχι!, 2010
Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010
Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο παστίτσιο, 2010
Ένα θαύμα για την Αλίκη, 2010
Η Μαγισσούλα των Χριστουγέννων, 2011
Ένα αδελφάκι για τη Θαλασσένια, 2012
Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα, 2012
Είμαι θυμωμένη!, 2013
Ο Μπουμπριαλαλί με το κόκκινο λειρί, 2013
Η Ντανιέλα και τα Επτά Λυκάκια, 2015
Η Ντανιέλα και οι Επτά Χιονάτες, 2015
Ένα Πάσχα και μισό!, 2016
Το Νηπιαγωγείο μου, 2018

*Στη δική μου αγαπημένη Αρτεμη,
τη μητέρα της μητέρας μου.
Για τις αγκαλιές, τις ιστορίες, τις μνήμες της.
Και γιατί δε λύγισε σταλιά,
όσες φουρτούνες κι αν της έλαχαν...*

*Ξέρεις πως εσύ, όχι η μοίρα, όχι η τύχη, μήτε οι άνθρωποι
γύρω σου, εσύ μονάχα έχεις, ό,τι και αν κάμεις, ό,τι και αν
γίνεις, ακέρατη την ευθύνη.*

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ,
Ο Καπετάν Μιγάλης, Εκδόσεις Καζαντζάκη, 2010

Μια αστραπή η ζωή μας, μα προλαβαίνουμε!
Νίκος Καζαντζάκης

Όταν πλησιάζω στις τελευταίες σελίδες κάποιου μυθιστορηματός μου, βρίσκομαι πάντοτε σε συναισθηματική φόρτιση. Παλεύω να κεντήσω κάθε μου λέξη, να πιάσω σφιχτά τον μίτο της Αριάδνης για να βγω έξω από τον λαβύρινθο των ανατροπών, να φτάσω στη λύτρωση και να αποχαιρετήσω τους ήρωές μου με άπλετη αγάπη. Είναι δύσκολες και συνάμα τόσο, μα τόσο μαγευτικές ετούτες οι στιγμές. Ήμουν δοσμένη ολοκληρωτικά στο τέλος του ταξιδιού μου στ' Αστέρια στην άμμο ή τουλάχιστον έτσι πίστευα. Γιατί, ξαφνικά, μια καινούργια ηρωίδα άρχισε να χτυπάει απαιτητικά την πόρτα της καρδιάς μου. Έκανα πως δεν την άκουγα, προσπαθούσα να μην της δώσω καμία σημασία. Μάταια. Δε με άφηνε να ολοκληρώσω αυτό που ήθελα να κάνω, δε με άφηνε να συγκεντρωθώ.

Κάποια στιγμή δεν άντεξα άλλο. Αφέθηκα. Και χάθηκα από τον χώρο και τον χρόνο...

Κερανοί διαδέχονταν ο ένας τον άλλο χωρίς σταματημό, οι αστραπές με τύφλωναν, οι βροντές έκαναν την καρδιά μου να σπαταράει. Με ξεκούφαιναν. Ο άνεμος λυσομανούσε. Και τότε ήταν που «είδα» τη βάρκα. Δεμένη σε μια μικρή ξύλινη προβλήτα ήταν, κουνιόταν σαν τρελή πάνω στ' αργιμένα κύματα. Κάποιος πλησίασε τρικλίζοντας την προβλήτα, τράβηξε το σκοινί της βάρκας. Πήδηξε μέσα. Με χίλια ζόρια. Τα κύματα τη σκα-

μπανέβαζαν, αλλά κατάφερε με τα πολλά να ισορροπήσει. Πέταξε στον πάτο της ένα μωρό.

Ένα ολόγυμνο νεογέννητο μωρό.

Με έναν πήδο βρέθηκε και πάλι στην προβλήτα. Χωρίς να διατάσει σταλιά, έλυσε το σκοινί της βάρκας. Κι ύστερα, για να σιγουρευτεί πως το μωρό θα γινόταν ένα με τα κύματα και θα πνιγόταν μεμιάς, την κλότσησε γερά.

Η κλοτσιά του ήταν δυνατή. Η βάρκα απομακρύνθηκε.

Όμορφα ένωσε.

Και τότε για πρώτη φορά στη συγγραφική μου καριέρα παράτησα, θέλοντας και μη, το μυθιστόρημα που έφτανε στο τέλος του και βούτηξα στο πρώτο κεφάλαιο της Αγαπημένης των Θεών!

Το έγγραφα μεμιάς. Λες κι ήμουν μπροστά, εκεί όπου διαδραματίστηκαν όλα, λες κι άκουγα τους ήρωες να μου μιλούν... Μονάχα όταν τελείωσα το κεφάλαιο αυτό, μονάχα τότε ηρέμησε η θάλασσα κι όλα τα στοιχεία της φύσης μαζί, γαλήνεψε και η Άρτεμη, η καινούργια μου ηρωίδα.

Η Άρτεμη, αχ, η Άρτεμη πήρε μεμιάς σάρκα κι οστά μέσα μου. Διάλεξε να είναι ψηλόλιγνη, με μακριά ίσια καστανά μαλλιά και μάτια γαλανά, γεμάτα αθωότητα και σοφία μαζί. Διάλεξε να φαντάζει βγαλμένη μέσα από βιβλίο μυθολογίας, σμιλεμένη από καλλιτέχνη με ταλέντο θεϊκό.

Το βιβλίο Η αγαπημένη των Θεών είναι ένα μυθιστόρημα που με βοήθησε να συνειδητοποιήσω τόσο πολλά. Μεγάλο μυστήριο ήταν πάντοτε για μένα οι τυχεροί άνθρωποι. Οι άνθρωποι που λες και τους αγαπούν περισσότερο οι θεοί. Πολλοί προσπάθησαν να διερευνήσουν την τύχη τους, να εξακριβώσουν τι είναι αυτό που τους κάνει τυχερούς. Έχουν κληρονομήσει άραγε κάποιες ανώτερες δυνάμεις; Είναι οι αισιόδοξοι, αυτοί που θέτουν στόχους δύσκολους και κνηγούν αυτό που θέλουν;

Η Άρτεμη με βοήθησε να καταλάβω πως η τύχη δεν είναι καπρίσιο της μοίρας. Είναι απλά τρόπος ζωής. Η «αγάπη των Θεών» είναι θέμα συμπεριφοράς, θέμα συνήθειας. Πίστη στον εαυτό μας

είναι. Πίστη στο ότι η ζωή ευνοεί τους τολμηρούς. Οι τυχεροί άνθρωποι, όπως η ηρωίδα μου, έχουν μια ήρεμη στάση απέναντι στην καθημερινότητα. Η Αρτεμη είναι ανοιχτή σε νέες εμπειρίες, τολμάει. Υπακούει στη διαίσθησή της. Και, το κυριότερο, δεν αφήνει τις αρνητικές σκέψεις να καθορίσουν το μέλλον της. Ακόμα και τα άσχημα δεν τα θεωρεί αποτυχία. Μέσα σε καθετί κακό ανακαλύπτει το καλό. Αρνείται να βαλτώσει και τελικά μετατρέπει την κακή της τύχη σε καλή. Χαμογελάει αληθινά και συχνά, είναι κοινωνική, ακούει με προσοχή τους άλλους, ενδιαφέρεται πραγματικά, τους εμπιστεύεται. Μοιάζει μαγνήτης που προσελκύει τους ανθρώπους γύρω της. Παλεύει, αποτυγχάνει, ξανασηκώνεται, παλεύει ξανά. Πρώτα και πάνω απ' όλα, η ματιά της είναι γεμάτη αισιοδοξία.

Και ξαφνικά, από το πουθενά, η ζωή της πλημμυρίζει με το λαμπερό φως της αγάπης.

Το είχα τόση ανάγκη αυτό το μυθιστόρημα. Δροσερό νερό ήταν σε αυτά τα χρόνια τ' άνδρα, που νιώθουμε πως πεθαίνουν τα όνειρά μας. Εύχομαι κι ελπίζω να το «έχετε ανάγκη» κι εσείς. Είναι δύσκολη και τόσο παράξενη η εποχή που ζούμε. Αντιμετωπίζουμε το καθετί γεμάτοι καχυποψία και κατήφεια, μελαγχολούμε, χάνουμε το κουράγιο μας, παρατάμε τις προσπάθειες. Τα βλέπουμε όλα μαύρα και θλιβερά, ακόμα κι αν δεν είναι. Ζούμε σε μια εποχή πλημμυρισμένη με άγχος. Τα πάντα γύρω μας, παράλογα ή μη, επιδρούν ραγδαία στη συναισθηματική μας κατάσταση. Κι όμως είναι στο χέρι μας να ερωτευτούμε τη ζωή, να νιώσουμε στ' αλήθεια τυχεροί. Γιατί είμαστε. Κι η αισιοδοξία επιλογή μας είναι.

Πολυδιάστατη είναι η προσωπικότητα του ανθρώπου κι η καρδιά του ένα κουβάρι κάμπιες*. Με μια θαρραλέα ματιά απέναντι στη ζωή όμως αυτές οι κάμπιες μπορεί και να μεταμορφωθούν σε πεταλούδες.

* «Η καρδιά του ανθρώπου είναι ένα κουβάρι κάμπιες, φύσηξε, Χριστέ μου, να γίνουν πεταλούδες!» Νίκος Καζαντζάκης.

Στην Αγαπημένη των θεών προσπαθώ να καταλάβω την ψυχοσύνθεση των ηρώων μου. Για να εξηγήσω αυτό το μπερδεμένο κουβάρι με τις κάμπιες, ακόμα και να δικαιολογήσω χαρακτήρες και συμπεριφορές. Τους πιάνω σφιχτά από το χέρι κι αντιμετωπίζω μαζί τους κάθε τους πρόβλημα. Η ερωτική απογοήτευση, η απιστία, οι πουλημένες ζωές, ο εκφοβισμός, η διαφοροτικότητά, οι τοξικοί άνθρωποι, αλλά και οι άνθρωποι που αποφασίζουν να παίξουν συνειδητά ή ασυνείδητα τον ρόλο του θύματος, η δύναμη της συγγνώμης, αλλά και τα παιδιά που μεγαλώνουν στερημένα από γονική αγάπη είναι μερικά ακόμα από τα θέματα τα οποία παλεύει να ερμηνεύσει αυτό το μυθιστόρημα.

Για άλλη μια φορά επέλεξα να διαδραματιστούν όλα σε ένα νησί, ένα από τα μικρότερα του Αιγαίου. Το πιο φωτεινό απ' όλα, το πιο διάσημο ανά τους αιώνες, με τον σημαντικότερο ίσως αρχαιολογικό χώρο στην Ελλάδα.

Διάλεξα τη Δήλο.

Ελλάδα. Αιγαίο πέλαγος. Φως απολλώνιο. Φως εκτυφλωτικό.

Αυτές οι επτά λέξεις που βρίσκονται σε όλους τους τουριστικούς οδηγούς οι οποίοι αναφέρονται στη Δήλο θα μπορούσαν από μόνες τους να χαρακτηρίσουν αυτό το βιβλίο.

Διάλεξα και την πανέμορφη Ρήνεια, την ιστορική σκιά της Δήλου, με τη λυτρωτική της γαλήνη. Αλλά και τη γραφική και κοσμοπολίτικη Μύκονο, μια Μύκονο στη δεκαετία του '80, τότε που μάγευε ακόμα με τον ρομαντισμό και την αυθεντικότητά της. Βούτηξα με την ψυχή μου σε μια θάλασσα που στραφταλίζει, επέλεξα να αντικρίσω, να αντικρίσουμε μαζί, νησιά πλημμυρισμένα κατακίτρινες άγριες μαργαρίτες και αρωματικές μοβ λεβάντες, να ανασάνουμε έναν αέρα που μπλέκεται με την αλμύρα της θάλασσας και μοσχοβολάει ορίγανη, θυμάρι και φασκόμηλο.

Έπαιξα με το φως και το σκοτάδι σε αυτό το βιβλίο.

Με το φως της Ελλάδας. Και τη σκοτεινιά της Αγγλίας. Μα και με την άγρια ομορφιά, τα απόκρημνα βράχια, τις ομιχλώδεις ακτές και τα γραφικά ψαροχώρια της Κορνονάλης.

Ανδρα ελληνικά νησιά, καταπράσινα εγγλέζικα βοσκοτόπια, η αντίθεση της ζωής στο καθετί, ακόμα και στους ήρωες. Όπως στον Κρίστοφερ, που είναι Άγγλος κι Έλληνας μαζί. Τον αριστοκρατικό, σκοτεινό και συνάμα μυστηριώδη άντρα με τα ζαφειρένια μελαγχολικά μάτια και το παιδικό χαμόγελο. Υπάρχουν κι άλλοι πολλοί ήρωες, τρυφεροί ή μη. Η Ανδριάντα, ο Σίμος, ο Τζανής, η Ρήνη, ο Σταυριανός, η Θεοδώρα, ο Πετρός, ο Γρηγόρης... Ήρωες που πλέκουν στεφάνι τα όνειρά τους σε ένα μυθιστόρημα παθιασμένο. Όπως η Ελλάδα. Γεμάτο φως κι ανθρώπους «ηλιόλουστους».

Οφείλω άπειρα ευχαριστώ καρδιάς στις εκδόσεις Ψυχογιός, σε όλους όσοι κανακεύουν κάθε καινούργιο μου βιβλίο στην αγκαλιά τους, πριν το ακουμπήσουν στα δικά σας χέρια.

Οφείλω κι ένα μεγάλο ευχαριστώ στον καθένα, στην καθεμία από εσάς, τους φίλους μου.

Η δική σας αγάπη, η πολύτιμη, είναι η ανάσα της γραφής μου. Είσατε εσείς που με αγκαλιάζετε καθημερινά με τα γεμάτα δύναμη λόγια σας. Με πλημμυρίζετε κουράγιο και φως. Κι είσατε εσείς κι εγώ, είμαστε όλοι μας οι αγαπημένοι των θεών. Εύχομαι να πιστέψετε πως η τύχη σας ακουμπάει στα δικά σας χέρια, εύχομαι να κάνετε πράξη τα λόγια του λατρεμένου Νίκου Καζαντζάκη:

Ξέρεις πως εσύ, όχι η μοίρα, όχι η τύχη, μήτε οι άνθρωποι γύρω σου, εσύ μονάχα έχεις, ό,τι και αν κάμεις, ό,τι και αν γίνεις, ακέραιη την ευθύνη. Και ντρέπεσαι τότε να γελάς, ντρέπεσαι να περγελάς αν μια φλεγόμενη ψυχή ζητάει το αδύνατο.

Καλά πια καταλαβαίνεις πως αυτή 'ναι η αξία του ανθρώπου: να ζητάει και να ξέρει πως ζητάει το αδύνατο· και να 'ναι σίγουρος πως θα το φτάσει, γιατί ξέρει πως αν δε λιποψυχήσει, αν δεν ακούσει τι του κανοναρχάει η λογική, μα κρατάει με τα δόντια την ψυχή του κι εξακολουθεί με πίστη, με πείσμα να κυνηγάει το αδύνατο, τότε γίνεται το θάμα, που ποτέ ο αφτέρουγος κοινός νους δε μπορούσε να το μαντέψει: το αδύνατο γίνεται δυνατό.

Παλέψτε με τους φόβους σας, αγκαλιάστε τον πραγματικό σας εαυτό. Μη μαρμαρώσετε ποτέ τα συναισθήματά σας.

Ακούστε το μικρό παιδί που κρύβετε μέσα σας. Έχει τόσο πολλά να σας πει.

Κι εμπιστευτείτε τους άλλους. Ή τουλάχιστον δώστε τους μια ευκαιρία. Δεν είναι επικίνδυνοι. Πληγωμένοι είναι μονάχα.

Και πάνω απ' όλα, χαμογελάστε στη ζωή.

Μια αστραπή είναι... μα προλαβαίνουμε.

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Χρόνια είχε να δει το νησί τέτοια νύχτα. Ήταν λες κι ο Θεός ήθελε να ξεσπάσει κάπου την οργή του κι είχε επιλέξει τη Μύκονο. Οι κεραυνοί διαδέχονταν ο ένας τον άλλο, χωρίς σταματημό. Οι βροντές έκαναν τις καρδιές να σπαρταράνε, ξεκούφαιναν.

Γρήγορα ο άνεμος δυνάμωσε κι άλλο, η βροχή μαστίγωνε ανελέητα τα πάντα. Θα ήταν δε θα ήταν οκτώ το βράδυ κι οι κεραυνοί όλο και πλήθαιναν, η νύχτα μεταμορφωνόταν σε μέρα. Κι όμως κανένας δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα επακολοιούσε εκείνο το σκοτεινό απόγευμα του Μαρτίου του 1961, τότε που ο ήλιος άρχισε να δύει πίσω από ένα αδιαπέραστο τείχος από μαύρα, κατάμαυρα σύννεφα. Και, παρ' όλο τον μολυβένιο ουρανό, οι πρώτες σταγόνες της βροχής φάνταζαν τρυφερές, αέρινες. Τις καλοδέχτηκε το άνυδρο νησί, τις θεώρησε ευλογία. Ευλογία που δεν κράτησε πολύ όμως.

Γιατί η βροχή μάνιασε κι η θάλασσα φουρτούνιασε. Έκρωξαν φοβισμένα οι γλάροι κι έτρεξαν να κρυφτούν στις σχισμές των βράχων. Οι άνεμοι που σάρωναν το νησί άρχισαν να πνέουν με ένταση που ξεπερνούσε ακόμα και τα εννιά μποφόρ, τα νερά φούσκωσαν, αντάριασαν και όρμησαν να ρουφήξουν τις παραλίες. Ξεριζώθηκαν δέντρα, πινακίδες, τέντες, ενώ οι αλλεπάλληλοι κεραυνοί χόρευαν στη σειρά στον θαλασσινό ορίζοντα.

Στο αρχοντικό του Σταυριανού Γαμπριέλη επικρατούσε ανα-

στάτωση. Όχι, όχι, καθόλου δε νοιάζονταν για τη δυνατή καταιγίδα. Είχαν άλλα στον νου τους. Η Ρήνη, η κυρά κι αρχόντισσα της οικογένειας, ετοιμαζόταν να φέρει στον κόσμο το πρώτο της παιδί. Ο ονομαστός προύχοντας είχε κάνει τάμα στον άγιο Αρτέμιο, τον πολιούχο του νησιού. Αν γεννιόταν αγόρι, θα αναλάμβανε εκείνος όλα τα έξοδα του πανηγυριού την ημέρα της γιορτής του. Θα ήταν το πιο λαμπερό πανηγύρι που είχε δει ποτέ η Μύκονος. Κι είχε προνοήσει να φέρει, μέρες τώρα, από την Αθήνα τον πιο διάσημο μαιευτήρα για να βρίσκεται κοντά στη σύζυγό του. Τον τάζε, τον πότιζε, τον πλήρωνε αδρά. Κι όταν παρέα με αυτή την πρωτοφανή καταιγίδα άρχισαν οι συσπάσεις και οι ωδίνες του τοκετού, σταυροκοπήθηκε. Ευτυχώς που φιλοξενούσαν τον γιατρό.

«Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ», μουρμούρισε στον άγιο Αρτέμιο.

Κι έπειτα, για καλό και για κακό, του υποσχέθηκε και μια λαμπάδα ίσαμε το μπόι του, αν τελικά δεν του γινόταν το χατίρι και το παιδί γεννιόταν κορίτσι. Κάτι δεν έπρεπε να του προσφέρει και σε αυτή την περίπτωση;

Η Ρήνη βρισκόταν στην κρεβατοκάμαρά τους, ξαπλωμένη ανάσκελα στο διπλό δρύινο κρεβάτι, με πουπουλένια μαξιλάρια κάτω από τη μέση της. Μεταξωτά τα σεντόνια της μοσχοβολούσαν λουλάκι κι ολόκληρο το δωμάτιο με τα παραδοσιακά στοιχεία, το πέτρινο τζάκι και τα εντυπωσιακά έργα τέχνης ανέδινε ένα λεπτό άρωμα λεβάντας. Ο φημισμένος γυναικολόγος καθόταν σε μια βιεννέζικη καρέκλα δίπλα της, της χάιδευε το χέρι, της έπαιρνε την πίεση, υπολόγιζε τις συσπάσεις της, μουρμούριζε λόγια καθησυχαστικά και παρακολουθούσε τους καρδιακούς παλμούς του εμβρύου με το στηθοσκοπίό του. Όταν το έκρινε απαραίτητο, ίσιωνε με το χέρι του τα στιλπνά μαύρα του μαλλιά, μια κίνηση που του πρόσφερε ασφάλεια, την παρακαλούσε να ανοίξει τα πόδια της και την εξετάζε. Ήταν ένας πενηντάρης που πρόσεχε πολύ την εμφάνισή του. Του άρεσε να φοράει

τούντ σακάκια με ταιριαστό γιλέκο, ρολόι με χρυσή αλυσίδα στη ζώνη και μαύρα φρεσκογυαλισμένα λουστρίνια.

Είχε δεχτεί να κλείσει για λίγο το ιατρείο του στο Κολωνάκι και να βρεθεί στη Μύκονο. Τα χρήματα που του έταξε ο Γαμπριέλης ήταν κάτι παραπάνω από αρκετά. Κι είχε στ' αλήθεια εντυπωσιαστεί όταν πρωτοήρθε σε τούτο το αρχοντικό. Από το κελάρι του κρασιού στο υπόγειο, τα δρύινα πατώματα, τα σκαλιστά ταβάνια, το τεράστιο σαλόνι με το τζάκι και τους αναπαυτικούς καναπέδες, τους πάνω ορόφους με τις κρεβατοκάμαρες, τους ξενώνες, αλλά και από τις βεράντες, τα αγάλματα και τα σιντριβάνια στις αυλές. Ήταν ένα αρχοντόσπιτο πλημμυρισμένο με αντικείμενα τέχνης, φιλντισένιες λαβές, γυάλινες προθήκες φορτωμένες ασημικά. Φώναζε από μακριά πως το κατοικούσαν άνθρωποι που το φυσούσαν το παραδάκι.

Βρισκόταν ήδη δεκαπέντε ημέρες εδώ, πληρωμένες διακοπές έκανε. Κι επιτέλους είχε φτάσει η ώρα να ξεγεννήσει την αρχόντισσα, την κυρία Γαμπριέλη, μια γυναίκα μεγαλωμένη στα πούπουλα, λεπτεπίλεπτη, καλομαθημένη και λίγο ιδιόρρυθμη. Τσίριζε και βογκούσε με το παραμικρό πονάκι. Του έκοβε τη χολή. Ήταν υγιέστατη όμως και ο τοκετός προχωρούσε μια χαρά. Υπομονή χρειάζονταν και οι δύο. Ξεφύσησε και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του με το κεντημένο του μαντίλι, αυτό που φορούσε πάντα στο πέτο του. Κάθε λίγο και λιγάκι άνοιγε η πόρτα κι έφερναν ό,τι ζητούσε. Και βραστό νερό και καθαρά πανιά και ένα δυο σπιτικά λικεράκια, για να πάρει δύναμη, να αντέξει το ξενύχτι που τον περιέμενε.

Την ίδια ώρα, στην αυλή του αρχοντικού, σε έναν μικρό χώρο με τοιμεντένιο δάπεδο, εκεί όπου βρισκόταν κάποτε το πλουσταριό, μια άλλη γυναίκα πονούσε. Αβάσταχτα. Ήταν ξαπλωμένη σε ένα σιδερένιο κρεβάτι με σκουριασμένο σομιέ, πάνω σε ένα σκληρό, σβολιασμένο και βαθουλωτό στη μέση στρώμα. Ο άντρας της, ο Τζανής, της κρατούσε σφιχτά το χέρι.

Κανέννας δεν τον έλεγε όμορφο τον Τζανή. Άσχημος ήταν και

το ήξερε. Τους τρώμαζε τους ανθρώπους. Όσοι τον έβλεπαν τον φοβούνταν. «Δράκο» τον φώναζαν κάτι παλιόπαιδα στη Χώρα. Δεν προλάβαιναν να τον αντικρίσουν και το έβαζαν στα πόδια από την τρομάρα τους. Ήταν ψηλός, πολύ ψηλός και σωματώδης, με μακριά, ατσούμπала άκρα. Είχε μακρουλό πρόσωπο, τονισμένα ζυγωματικά και πιγούνι, αλλά κι ένα παχύ κατάμαυρο μουστάκι. Οι σκληρές δουλειές στη φύση είχαν σμιλέψει το κορμί του, είχαν σκουρύνει την επιδερμίδα του. Κατάμαυρα τα μάτια του, ίδια κάρβουνα, κατάμαυρα και τα ατίθασα μαλλιά του. Και μια μύτη που έμοιαζε γερακίσια. Δε χαμογελούσε εύκολα στους ανθρώπους. Μόνο στην Ποθητή του. Μονάχα εκείνη ήταν που τον αντίκριζε πάντα με άλλα μάτια, με τα μάτια της καρδιάς της. Όταν την κοιτούσε έλιωνε, όταν του μιλούσε μαλάκωναν τα σωθικά του, όταν μύριζε το άρωμα από τα μακριά της μαλλιά ένιωθε πως του ανήκε ο κόσμος όλος, κι όταν την έκλεινε στην αγκαλιά του ανατρίχιαζε από ευτυχία.

Κοίταξε τα κρινοδάχτυλά της, το λεπτό της χέρι. Έσκυψε και το φίλησε τρυφερά. Χέρι μικρού αδύνατου παιδιού φάνταζε μέσα στη χούφτα του.

«Κάμε κουράγιο, Ποθητή μου. Και θα βγει το μωρό μας. Με έναν πόνο», της έλεγε και της ξανάλεγε.

Έσφιγγε τα δόντια η αγαπημένη του, τα έσφιγγε δυνατά. Δάγκωνε και τα χείλια της. Τα μάτωνε. Αλλά ο πόνος ολοένα και δυνάμωνε.

Ξαφνικά μια μεγάλη μαύρη κατσαρίδα πέρασε πάνω από τα πόδια του Τζανή και τον έκανε να αναπηδήσει. Ολόκληρος άντρας ήταν, κι όμως τον ανατρίχιαζαν τα ακανθώδη της πόδια, οι μακριές της κεραιές, το γυαλιστερό μαύρο της χρώμα. Βλαστήμησε από μέσα του.

Τι κι αν δούλευε σαν σκυλί, τόσα και τόσα χρόνια ούτε μια σωστή στέγη δεν κατάφερε να αποκτήσει. Κι ο άρχοντας του παραχώρησε αυτό το αχούρι, αυτή τη μικρή αβεστωμένη κάμαρα που ήταν το σπιτικό τους τα τελευταία δύο χρόνια. Στρυφνός

ήταν ο Γαμπριέλ, τοιγκούνης, τον πλήρωνε ελάχιστα. Αλλά ο Τζανής τον λάτρευε. Ήταν ό,τι είχε και δεν είχε σε αυτό τον κόσμο. Ήταν η οικογένειά του. Από μικρό παιδί ήταν στη δούλειψή του. Ήταν ο άνθρωπός του για όλες τις δουλειές. Έσκαβε, ράντιζε, πότιζε το κτήμα, τάιζε τα ζώα, έβαφε, μετέφερε, τα έκανε όλα χωρίς να αγκομαχάει. Έσκυβε το κεφάλι και υπάκουε στην όποια προσταγή του. Κάθε μέρα σκληρή δουλειά, κάθε μέρα μάτωνε για το μεροκάματο. Μα δεν τον ένοιαζε. Γιατί κάποια στιγμή στάθηκε τυχερός. Γιατί είχε πια κοντά του ολάκερη την πλάση, το φως των ματιών του, την Ποθητή. Τη λάτρευε τη γυναίκα του. Πιότερο κι από την ίδια τη ζωή του. Δεν ήθελε εκείνος παιδί, μια χαρά τα βόλευαν οι δυο τους. Εκείνη ήταν που επέμενε. Η μάνα του είχε πεθάνει στην ίδια του τη γέννα κι ήξερε πως την κρίσιμη ώρα κάθε επίτοκος είναι με το ένα πόδι στον τάφο.

Πώς ήταν όμως δυνατόν να την πιάσουν οι πόνοι τόσο γρήγορα; Τον άλλο μήνα περίμεναν να γεννήσει. Και τώρα; Γιατί σφάδαζε από τον πόνο η λατρεμένη του; Και τι μπορούσε να κάνει εκείνος; Απ' έξω λυσομανούσε ο καιρός. Να την άφηγε για λίγο μόνη της; Να τρέξει να φωνάξει κάποιον; Ξαφνικά δυο τρεις απανωτοί κεραινοί τού απάντησαν αρνητικά. Ταρακουνήθηκε το μικρό πλυσταριό από τις δυνατές βροντές.

Και η καταιγίδα καλά κρατούσε, το ίδιο και οι πόνοι των τοκετών. Κάποια στιγμή τα ουρλιαχτά των γυναικών έγιναν ένα. Ούρλιαζε η αρχόντισσα, ούρλιαζε και η λατρεμένη του Τζανή. Κόντευαν μεσάνυχτα και οι στριγκλιές τους δεν είχαν σταματήσει ακόμα, και η σφοδρή καταιγίδα δεν είχε κοπάσει ακόμα. Λες κι ήθελε να πνίξει το ίδιο το νησί. Οι δρόμοι της πόλης είχαν πλημμυρίσει. Σε πολλές περιοχές το ύψος του νερού ξεπέρασε το ένα μέτρο. Είχαν ανοίξει οι ουρανοί και τα έντονα καιρικά φαινόμενα συνεχίζονταν αμείωτα.

«Λίγο ακόμα, λίγο ακόμα. Μπράβο, μπράβο, έτσι!» φώναξε ο καταταλαιπωρημένος γυναικολόγος και σκούπισε για εκατοστή φορά τον ιδρώτα από το μέτωπό του με το μεταξωτό του μαντίλι.

Ο τράχηλος της μήτρας της αρχόντισσας είχε διασταλεί πλήρως και το κεφαλάκι του μωρού γλίστρησε εύκολα μέσα στα έμπειρα χέρια του.

«Είναι κοριτσάκι, κοριτσάκι! Να σας ζηήσει!» φώναξε και ακούμπησε το μωράκι που σίριζε αδύναμα σε μια από τις πιο έμπειρες υπηρέτριες του αρχοντικού, που εκτελούσε χρέη μαίας εκείνη τη βραδιά.

Γρήγορα κάλεσαν κοντά τους και την παραμάνα που περίμενε στο σαλόνι. Εκείνη πήρε στα χέρια της το νεογέννητο που ήταν καλυμμένο με αίματα και λιπαρό σμήγμα, το έπλυνε, το τύλιξε με τα σπάργανα και το ακούμπησε στο κρεβατάκι του. Όση ώρα ασχολιόταν μαζί του, δεν κατάφερε να κλείσει το στόμα της. Το είχε ανοιχτό. Από την έκπληξη. Είχε αντικρίσει μωρά και μωρά, μα κανένα σαν και τούτο. Δεν πρόλαβε να γεννηθεί και το δέρμα του ήταν ροδαλό, το κεφαλάκι του συμμετρικό και τα ματάκια του μεγάλα και λαμπερά, με κάτι τεράστιες βλεφαρίδες.

Κάποια στιγμή που δεν την έβλεπαν, σταυροκοπήθηκε. Για καλό και για κακό. Τούτο το μωρό ήταν στα σίγουρα κόρη νεράιδας.

Οι φωνές της Ρήνης κόπασαν μεμιάς. Γρήγορα ανασηκώθηκε στα μαξιλάρια και ζήτησε να αγκαλιάσει τη νεογέννητη κορούλα της. Όταν την αντίκρισε, της κόπηκε η ανάσα. Ήταν τόσο όμορφη, τόσο λεπτεπίλεπτη. Έσκυψε και φίλησε το κεφαλάκι της. Κι ύστερα ξάπλωσε αποκαμωμένη στο κρεβάτι κι έκλεισε τα βουρκωμένα της μάτια.

Την ίδια ώρα η γυναίκα του Τζανή είχε κουραστεί να ουρλιάζει. Αναστέναζε βαριά μονάχα.

«Λίγο ακόμα, λίγο ακόμα», μουρμούρισε ο Τζανής.

Τα μάτια της Ποθητής, τα μεγάλα μαύρα της μάτια τον κοίταξαν με εγκατέρευση. Δεν άντεχε άλλο και το ήξερε. Αιμορραγούσε. Ακατάσχετα. Κι αυτό δεν ήταν καλό. Κάθε λίγο και λιγάκι δυνατοί σπασμοί τράνταζαν το αδύνατο κορμί της. Προσπάθησε να χαμογελάσει στον άντρα που αγαπούσε, έσφιξε κι άλλο τα δόντια της, πήρε μια βαθιά ανάσα και έσπρωξε όσο δεν

είχε σπρώξει ποτέ στη ζωή της. Το σβολιασμένο στρώμα γέμισε με αίμα. Αίμα καυτό, μέσα από τα σωθικά της.

Και τότε ήταν που έχασε τις αισθήσεις της.

Ο Τζανής αντίκριζε το αίμα της που έρεε άφθονο και δεν ήξε-
ρε πια τι να κάνει. Δεν τον χωρούσε η φτωχική κάμαρα, δεν τον
χωρούσε το αρχοντικό, το νησί, ούτε καν ο κόσμος όλος. Ξαφ-
νικά το αποφάσισε. Σηκώθηκε όρθιος. Άνοιξε την πορτούλα,
έσκυψε και προχώρησε με μεγάλα αποφασιστικά βήματα πάνω
στα πλακάκια της αυλής. Μεμιάς έγινε μούσκεμα, αλλά δεν τον
ένοιαζε σταλιά. Έτρεξε ως την πόρτα του αρχοντικού. Κι άρχι-
σε να τη χτυπάει. Δυνατά, απεγνωσμένα.

«Ποιος... Ποιος είναι τέτοια ώρα;» ακούστηκε από μέσα η
φοβισμένη, τσιριχτή φωνή μιας υπηρέτριας.

Την αναγνώρισε. Ήταν η Ανέζα, μια δειλή, λεπτοκαμωμένη
κοπέλα από την Τήνο.

«Για όνομα του Θεού! Άνοιξέ μου! Γρήγορα! Ο Τζανής εί-
μαι. Πρέπει να μιλήσω με το αφεντικό! Είναι ανάγκη! Μεγάλη
ανάγκη!» της φώναξε.

Η Ανέζα άνοιξε την πόρτα κι ο Τζανής όρμησε μέσα. Ήταν
καταματωμένος και μουσκεμένος μέχρι το κόκαλο. Η κοπέλα
τσίριξε και πισωπάτησε.

«Έξαφανίσου γρήγορα. Θα μας λερώσεις! Το αφεντικό είναι
μαζί με τον γιατρό. Μόλις γέννησε η κυρά μας. Κορούλα έκανε».

Ο Τζανής αγνόησε τα λόγια της και την παραμέρισε.

«Αφεντικό! Αφεντικό!» φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Και τότε εμφανίστηκε στην επιβλητική ξύλινη σκάλα ο Σταυ-
ριανός.

«Τι έγινε, Τζανή; Γιατί μας κοιφοχολιάζεις μες στα μαύρα με-
σάνυχτα;» μουρμούρισε και πιάστηκε από την κουπαστή.

«Ο γιατρός. Πρέπει να έρθει. Γρήγορα! Να δει και τη δική
μου γυναίκα! Δεν είναι καλά! Σας παρακαλώ, σας ικετεύω, αφε-
ντικό, δεν είναι καθόλου καλά!»

«Τρελάθηρες, μωρέ; Είναι σπουδαίος και τρανός αυτός. Πώς

θα τον σύρω στα βρόμικα πλυσταριά μέσα στην καταιγίδα; Άντε, πήγαινε τώρα και σταμάτα τις φωνές, γιατί θα ξυπνήσεις το μωρό μας. Μόλις το κοίμισε η παραμάνα του» του είπε.

Κι ύστερα του γύρισε την πλάτη κι άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά. Για μια στιγμή κοντοστάθηκε. Γύρισε και κοίταξε τον υποτακτικό του.

«Και μην τολμήσεις να ξαναβάλεις τις φωνές μέσα στο σπίτι μου. Γιατί θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα. Το κατάλαβες;» φώναξε με ένα εξαγριωμένο ύφος.

Το βλέμμα που του έριξε ο Τζανής θα μπορούσε ακόμα και να τον σκοτώσει. Τόσο σκοτεινό ήταν. Τι μπορούσε να κάνει όμως; Τι μπορούσε να πει; Έσκυψε πικραμένος το κεφάλι του και ξαναγύρισε γρήγορα στην αγαπημένη του.

Δεν πρόλαβε να μπει στην καμαρούλα και να κλείσει με δυσκολία την πόρτα, παρασέρνοντας μαζί του τα νερά της βροχής, όταν κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Το ασθενικό φως από τον μοναδικό γλόμπο της κάμαρας που κρεμόταν από το ταβάνι τον εμπόδιζε στην όραση. Η γυναίκα του βρισκόταν ανάσκελα στο μουλιασμένο από το αίμα κρεβάτι. Ακίνητη. Με ανοιχτά τα πόδια. Κάτι υπήρχε ανάμεσά τους. Κάτι ξεπρόβαλλε από τον κόλπο της. Έσκυψε παραξενεμένος κι αντίκρισε ένα μικρό κεφαλάκι. Τα έχασε. Κόλλησε το βλέμμα του πάνω του. Κι ύστερα το έπιασε και με τα δυο του χέρια και γρήγορα σήκωσε στον αέρα τη δική του κόρη.

«Ποθητή μου; Γέννησες;» ούρλιαξε μετά κι ακούμπησε τον καρπό του έρωτά τους πάνω στην κοιλιά της.

Ο ομφάλιος λώρος ήταν που τον έωνε ακόμα μαζί της. Για μια στιγμή το καλοσκέφτηκε. Μονάχα για μια στιγμή. Κι ύστερα έσκυψε ξανά και χωρίς να διστάσει έκοψε τον λώρο με τα δόντια του. Ίσιωσε την πλάτη του, άρπαξε ένα κομμάτι σπάγγο που βρήκε πρόχειρο πάνω στο τραπέζι και τον έδεσε σε απόσταση λίγων εκατοστών από το κορμί του νεογνού. Ήξερε να κάνει κάτι τέτοια. Από μικρό παιδί ξεγεννούσε κατσίκες.

Ξαφνικά το νεογέννητο άρχισε να τσιρίζει. Αλλά δεν του έδωσε καμία σημασία. Το παράτησε στην άκρη του κρεβατιού και έσκυψε πάνω από την Ποθητή του.

«Τα κατάφερες, καμάρι μου», της είπε τρυφερά και της χάιδεψε τα μουσκεμένα της μαλλιά.

Εκείνη δεν αντέδρασε. Είχε κλειστά τα μάτια της.

«Αγάπη μου, αγάπη μου!» φώναξε τότε ο Τζανής και την ταρακούνησε.

Αλλά η αγάπη του δεν του απάντησε. Ακούμπησε τότε το κεφάλι του στο στήθος της, ακούμπησε το αυτί του στη μύτη της...

Όχι, όχι, δεν ήταν δυνατόν! Η Ποθητή του ήταν νεκρή. Η ανάσα της ζωής του δεν υπήρχε πια.

Σηκώθηκε όρθιος απότομα. Κι άρχισε να ουρλιάζει. Το ουρλιαχτό του δεν έμοιαζε ανθρώπινο. Μακάβριο ήταν. Θα μπορούσε να μετακινήσει βουνά με τη δύναμή του, να παγώσει το αίμα ανθρώπων. Πνίγηνκε όμως στον θόρυβο ενός δυνατού κερανού.

«Εσύ φταις!» φώναξε μετά στο μωρό του.

Το άρπαξε άγαρμπα στα χέρια του και το περιεργάστηκε. Το νεογέννητο τσίριζε φοβισμένα τώρα. Ήταν κόρη. Η Ποθητή του είχε δώσει τη ζωή της γι' αυτό το γατί. Το σιχαμένο, το βρόμικο, το λερωμένο με το αίμα της. Το πήγε κάτω από τον γλόμπο και το κοίταξε καλύτερα. Μελανιασμένο στα άκρα τού φάνηκε. Καλύτερα. Μακάρι να πέθαινε! Αυτό έφταιγε, αυτό, αυτό! Αυτό το άσχημο, το αηδιαστικό πλάσμα με τα μελανιασμένα άκρα και τις κοκκινίλες στο πρόσωπο, με το ασύμμετρο και φουσκωμένο κεφάλι.

«Όχι! Όχι!» φώναξε, τρέμοντας ολόκληρος από οργή. «Δεν είσαι δικό μου παιδί εσύ. Του διαβόλου είσαι! Μου άρπαξες την αγάπη μου, μου άρπαξες ό,τι είχα και δεν είχα σε αυτή τη ζωή! Θα το πληρώσεις, βρομόπαιδο!»

Το ακούμπησε πάνω στο παμπάλαιο σκοροφαγωμένο τραπέζι. Το παιδί του διαβόλου σπάρραζε πια από το κλάμα κι έτρεμε από το κρύο. Ο Τζανής χαμογέλασε χαιρέκακα. Έπιασε με τα χοντρά ροζιασμένα του δάχτυλα τον λαιμό, τον μικρό εκείνο λε-

πεπιλέπτο λαιμό, έτοιμος ήταν να τα ενώσει, να πνίξει την κόρη του. Να τη θάψει στο ίδιο μνήμα με τη λατρεία του, τη μάνα της.

Ξαφνικά, λίγο πριν σφίξει με δύναμη τα δάχτυλά του κι αφαιρέσει τη ζωή της κόρης του, μια σκέψη τρύπωσε στο μυαλό του.

Δεν έφταιγε αυτό το βρόμικο γατί. Δεν έφταιγε.

Ο άρχοντας ήταν η αιτία. Η δική του η γυναίκα γέννησε στα ζεστά, στα πούπουλα. Με τον γιατρό κι όλες τις υπηρέτριες του σπιτιού δίπλα της. Και η Ποθητή του, η λατρεμένη του, πεταμένη στο πλυσταριό, χωρίς καμιά βοήθεια, χωρίς...

Τα μάτια του γυάλισαν παράξενα, τρελά. Ήξερε τι θα έκανε. Ήξερε καλά.

Άρπαξε το παιδί του διαβόλου, το έβαλε κάτω από τη βρύση και το έπλυνε. Έτρεμε τόσο πολύ, σαν ψάρι έκανε, αλλά δεν το λυπήθηκε σταλιά. Το σκούπισε με μια βρόμικη πετσέτα και το ακούμπησε και πάλι πάνω στο τραπέζι, κάτω από τον γλόμπο. Ήταν η μοναδική εστία ζεστασιάς σε αυτό το άθλιο καμαράκι.

Κι ύστερα περιμένε. Περιμένε γύρω στις δύο ώρες. Καθισμένος σε μια ξεχαρβαλωμένη καρέκλα, να αντικρίζει τη νεκρή του γυναίκα, τη νεκρή του ζωή. Το μωρό, εξαντλημένο από τα σπαραχτικά κλάματα, κάποια στιγμή αποκοιμήθηκε, πέθανε, δεν τον ένοιαζε. Ο Τζανής το σήκωσε και βγήκε έξω στη βροχή. Προσπάθησε να το προστατεύσει με τα χέρια του, έτσι μικρό και γυμνό που ήταν. Δεν τον βόλευε να αρχίσει και πάλι να τσιρίζει.

Έφτασε στο αρχοντικό, έκανε τον γύρο του και κατέβηκε βιαστικά κάτω σκαλιά. Το γνώριζε απέξω κι ανακατωτά αυτό το μεγάλο σπίτι. Έδωσε μια δυνατή σκουντιά με τον ώμο του στην πόρτα του κελαριού. Η πόρτα άνοιξε τρίζοντας. Βρέθηκε μέσα στον σκοτεινό, υπόγειο χώρο, τον γεμάτο σκονισμένα μπουκάλια με κρασί που ωριμάζε αργά. Με μια δυο δρασκελιές ανέβηκε τα λίγα μαρμαρίνα σκαλιά που οδηγούσαν στην κουζίνα. Ήταν σκοτεινή. Αλλά ο Τζανής την ήξερε τόσο καλά. Δέκα φορές πιο μεγάλη ήταν από το δικό του το πλυσταριό. Είχε λευκό ξύλινο ταβάνι, ξύλινο δάπεδο, μπακιρένια σκευή. Από τη σχισμή κάποιου μισό-

κλειστου παντζουριού χώθηκε ξαφνικά το φως μιας αστραπής. Η σκιά του Τζανή διαγράφηκε απειλητική στον τοίχο της κουζίνας. Εκείνος προχώρησε απτόητος. Γρήγορα βγήκε στην τραπεζαρία κι ύστερα στο χολ. Κι άρχισε να ανεβαίνει την ξύλινη σκάλα, αυτή που οδηγούσε στις κρεβατοκάμαρες. Μπορούσε να προχωρήσει ακόμα και με κλειστά τα μάτια μέσα σε αυτό το σπίτι.

Επικρατούσε ησυχία. Όλοι κοιμούνταν.

Το τρίξιμο που προκάλεσε στα σκαλιά με το βάρος του δεν ενόχλησε κανένα. Ασήμαντος θόρυβος σε σχέση με τους κερανούς, τον άνεμο που λυσομανούσε, τον ήχο της καταρρακτώδους βροχής. Έφτασε έξω από το δωμάτιο της κυράς.

Δε δίστασε. Άνοιξε την πόρτα.

Σε ένα από τα ράφια που ήταν γεμάτο εικονίσματα τρεμπάιζε το φως ενός κεριού μέσα σε ένα επιτραπέζιο γυάλινο καντήλι. Στο μεγάλο δρύινο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη η Ρήνη Γαμπριέλη. Κοιμόταν του καλού καιρού, αποκαμωμένη από όσα είχε τραβήξει. Απέναντι από το κρεβάτι, σε μια κουνιστή πολυθρόνα, ροχάλιζε η παραμάννα. Πλάι της βρισκόταν μια κούνια. Μια κούνια κάτασπρη, στολισμένη με βολάν και δαντέλες, παρμουθένια θαρρείς. Χωρίς να διστάσει σταλιά, έφτασε κοντά της. Σήκωσε την κουνουπιέρα. Κι είδε το μωρό του αφεντικού του. Κόρη ήταν, του είχε πει η Ανέζα.

Ακούμπησε το μωρό του διαβόλου στην κούνια κι άρπαξε στην αγκαλιά του το άλλο μωρό. Αυτό που έπρεπε να πληρώσει την απώλειά του. Με τη δική του τη ζωή.

Ήταν φασκιωμένο. Άρπαξε με οργή τα σπάργανά του, τα αφαίρεσε και τα πέταξε μέσα στην κούνια. Ξαφνικά το μωρό άνοιξε τα μάτια. Και τον κοίταξε. Ήταν πελώρια για ένα τόσο μικρό προσωπάκι. Στο φως του καντηλιού φάνταζαν ζωγραφισμένα με κάτι μεγάλες κατάμαυρες βλεφαρίδες. Αλαφιάστηκε ο Τζανής. Ζωντανή κούκλα έμοιαζε τούτο το παιδί. Σταμάτησε να σκέφτεται ανοησίες.

Έριξε μια ματιά στην κόρη του.

«Καλή τύχη», της ψιθύρισε.

Κι έπειτα έβαλε την κουνουπιέρα στη θέση της και βγήκε έξω από το δωμάτιο, αγκαλιά με το μωρό του αφεντικού, κλείνοντας σιγανά πίσω του την πόρτα.

Κατέβηκε τις σκάλες τρέχοντας. Και βγήκε από το σπίτι όπως ακριβώς είχε τρυπώσει. Δεν τον εμπόδισε κανένας. Δεν τον πήρε χαμπάρι κανένας. Κίνησε για το πλυσταριό. Δίστασε. Δεν ήταν έτοιμος ακόμα. Έπρεπε να ολοκληρώσει την αποστολή του. Να σκοτώσει το μωρό. Κοντοστάθηκε.

«Και τώρα θα δούμε ποιος θα έχει κακά ξεμπερδέματα, αφεντικό!» φώναξε, χαμογελώντας ειρωνικά, κι ακούμπησε το μωρό πάνω στα πλακάκια της αυλής.

Ήταν φτιαγμένα από γρανίτη τούτα τα πλακάκια, ο άρχοντας τα είχε παραγγείλει από το εξωτερικό, από την Ιταλία. Πού να ήξερε πως πάνω τους θα άφηνε την τελευταία του πνοή το σπλάγχο του!

Οι δυνατές σταγόνες της βροχής μούσκεψαν μεμιάς το μωρό. Αλλά εκείνο δεν αντέδρασε. Άρχισε να τρέμει μόνο. Έκλεισε τα ματάκια του, τα έσφιξε κι άνοιξε μια σταλιά το στόμα του. Σαν να ήθελε να δοκιμάσει τη γεύση του ουρανού. Ο Τζανής γονάτισε δίπλα του. Έπρεπε να τελειώνει, και γρήγορα μάλιστα. Τη στιγμή που έπιασε με τα χοντρά ροζιασμένα του δάχτυλα τον μικρό λαιμό κι άρχισε να τα σφίγγει δυνατά και αποφασιστικά γύρω του, ο ουρανός πήρε φωτιά, δεκάδες κερανοί έπεσαν μεμιάς στο νησί. Το συγκλόνισαν.

Τρόμαξε ακόμα κι ο Τζανής.

Τα δάχτυλά του χαλάρωσαν, σταμάτησαν να σφίγγουν τον λαιμό του μωρού. Εκείνο έβηξε σιγανά. Το κοίταξε. Συνέχιζε να έχει κλειστά τα μάτια του, να υπομένει τη δυνατή βροχή, έτοιμο να δεχτεί τη μοίρα του.

Και τότε κατάλαβε πως δεν μπορούσε να σκοτώσει ένα νεογέννητο. Έσκυψε κι άλλο, ακούμπησε το κεφάλι πάνω στα πόδια του κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Κάποια στιγμή σηκώθηκε όρθιος, πήρε ξανά στην αγκαλιά του το μουσκεμένο μωρό. Αν δεν άντεχε η καρδιά του να το σκοτώσει, θα το άφηγε να πεθάνει. Μοναχό του. Ήξερε καλά τον τρόπο.

Μπουμπούνιζε δυνατά τώρα κι εκείνος περπατούσε τρικλιζοντας σαν μεθυσμένος. Αναστέναζε, βογκούσε, στιγμές στιγμές ούρλιαζε κιόλας. Κατευθυνόταν προς την παραλία.

Έπρεπε να πεθάνει αυτό το παιδί, έπρεπε!

Όταν έφτασε, άρχισε να προχωράει με δυσκολία ενάντια στον λυσσασμένο πια άνεμο. Πλησίασε τρικλιζοντας τη μικρή ξύλινη προβλήτα. Τα κύματα της θάλασσας τον έλουζαν κι εκείνον και το μωρό. Λίγο έλειπε να του γλιστροήσει από την αγκαλιά του. Το έσφιξε στο ένα του χέρι και πάλεψε να εντοπίσει κάποια βάρκα. Οι ψαράδες έδεναν ένα σωρό σε αυτή την προβλήτα. Εκείνη την ώρα όμως είδε μόνο μία. Που λες και τον περιμένε. Μπόρεσε να την πλησιάσει, να τραβήξει το σκοινί της. Πήδηξε μέσα. Με χίλια ζόρια. Τα κύματα τη σκαμπανέβαζαν, αλλά κατάφερε με τα πολλά να ισορροπήσει. Πέταξε στον πάτο της το μωρό και με έναν πήδο βρέθηκε και πάλι στην προβλήτα. Λίγο πριν λύσει το σκοινί, σίγουρος πως η βάρκα γρήγορα θα αναποδογύριζε, έριξε μια ματιά στον ουρανό. Η βροχή τον εμπόδιζε να ανοίξει τα μάτια του, όχι όμως και να ουρλιάξει:

«Αυτό είναι για σένα, Ποθητή μου! Θυσία στη μνήμη σου, εκδίκηση για τον άδικο τον θάνατό σου!»

Όμορφα ένιωσε.

Χωρίς να διστάσει, έλυσε το σκοινί της βάρκας. Κι ύστερα, για να σιγουρευτεί πως το μωρό θα γινόταν ένα με τα κύματα και θα πνιγόταν μεμιάς, την κλότσησε γερά.

Η κλοτσιά του ήταν δυνατή. Η βάρκα απομακρύνθηκε.

Και τότε...

Και τότε, σαν από θαύμα, η βροχή σταμάτησε. Το ίδιο και οι κεραυνοί και οι αστραπές και οι βροντές.

Και τότε, σαν από θαύμα, ο άνεμος κόπασε. Η θάλασσα ηρέ-

μησε. Ίδιος καθρέφτης, που πάνω της καθρεφτιζόταν τώρα ένα φεγγάρι ολόγιομο.

Ο Τζανής τα έχασε, ανατρίχιασε σύγκορμος. Παραπάτησε πάνω στην προβλήτα. Όχι, όχι! Δεν μπορούσε να πιστέψει ό,τι έβλεπε. Ήταν αδύνατον. Δε γίνονται αυτά τα πράγματα ούτε στα πιο τρελά παραμύθια! Κοίταξε με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη τη βάρκα που ξεμάκρυνε, σαν κάποιος να την έσπρωχνε απαλά μακριά του. Κυλούσε ήρεμα στα νερά, νανουρίζοντας τη μικρή επιβάτισσά της.

«Αυτό το μωρό... αυτό το κοριτσάκι... Η αγαπημένη των θεών είναι», ψέλλισε.

Δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Μέχρι που η βάρκα χάθηκε στον ορίζοντα. Κι έπειτα έμεινε εκεί ώρες. Αποσβολωμένος. Κοκαλωμένος θαρρείς. Μέχρι που έγινε ένα με την ομίχλη του λυκαυγούς, με τις στιγμές που άρχισε να γεννιέται η μέρα και να πεθαίνει η νύχτα.

«Γέννηση και θάνατος», μουρμούρισε. «Αρχή και τέλος... Τέλος και αρχή».

Το πρώτο ανεπαίσθητο πορτοκαλί χρώμα της ημέρας έκανε το πρόσωπό του να θυμίζει πρόσωπο τρελού. Μονάχα όταν ο ουρανός της Μυκόνου βάφτηκε κατακόκκινος και οι άνθρωποι άρχισαν σιγά σιγά να ξυπνάνε, μονάχα τότε βρήκε τη δύναμη να πάρει τον δρόμο για το καμαράκι του, με βαριά, στενόχωρα βήματα.

Λίγο πριν ανοίξει την πόρτα, για μια στιγμή μονάχα, ήλπιζε να ήταν όλα ένα όνειρο. Να ζούσε η Ποθητή του, να έπεφτε στην αγκαλιά του. Όταν όμως μπήκε στο πλυσταριό, όλα ήταν όπως τα είχε αφήσει.

Μύριζε θάνατο εκεί μέσα. Μύριζε τον ίδιο του τον χαμό.

Πλησίασε το κρεβάτι, έσκυψε και φίλησε ώρα πολλή την πεθαμένη του γυναίκα στα παγωμένα μελανά της χείλια κι ύστερα δεν έχασε χρόνο. Έσυρε το μικρό μπαούλο που φυλούσαν κάτω από το κρεβάτι, το άνοιξε κι έβγαλε έξω το νυφικό της Ποθητής. Το λάτρευε αυτό το φόρεμα η αγαπημένη του. Είχε ξοδέψει τους

μισθούς ενός χρόνου για να της το αγοράσει, για να αντικρίσει εκείνη τη λάμψη της ευτυχίας στα μάτια της, που τον ξετρέλαινε.

«Είναι ό,τι πιο όμορφο έχω φορέσει, καλέ μου», του έλεγε και του ξανάλεγε την ημέρα του γάμου τους.

Και χάιδευε τις βενετσιάνικες δαντέλες, τις κεντημένες στο χέρι, και στριφογύριζε μαζί με το νυφικό της με τα κοντά μανίκια και τη φούστα, που την έκανε να φαντάζει ίδια γοργόνα. Κοιταζόταν με τις ώρες σε εκείνο τον παλιό, φθαρμένο καθρέφτη με τα μαύρα στίγματα. Το γάργαρο γέλιο της αντηχούσε στο πλυσταριό τη μέρα εκείνη που...

Όχι, δεν έπρεπε να τα σκέφτεται τώρα αυτά. Αγκάλιασε με περίσσια τρυφερότητα το νεκρό κορμί, το ξέντυσε, το έντυσε με το νυφικό, το ακούμπησε απαλά στο τοιμεντένιο πάτωμα. Μάζεψε τα ματωμένα σεντόνια, δίπλωσε το στρώμα. Τα έβγαλε έξω, τα έχωσε σε ένα μεγάλο βαρέλι, τους έβαλε φωτιά. Κι ύστερα έτρεξε, πήρε στην αγκαλιά του την Ποθητή και έφυγε από το κτήμα.

Ώρες κι ώρες περπατούσε, σε κανέναν δε μίλησε. Αν κάποιος τύχαινε να τον πλησιάσει, του μούγκριζε σαν τρελός. Τον έκανε να τα χάνει, να το βάζει στα πόδια. Δύσκολη ήταν η διαδρομή του, μα δεν τον ένοιαζε σταλιά. Κάποια στιγμή βρέθηκε στην παραλία Φραγκιά. Στην ερημική παραλία με τα κρυστάλλινα νερά που μοιάζουν με πίνακα ζωγραφικής. Δεν έδωσε σημασία στα νερά. Δρασκελίσε κάτι βράχια, ακολούθησε το στενό μονοπάτι που οδηγούσε στο μικρό ξωκλήσι της παραλίας. Χτύπησε την πόρτα του μοναδικού του κελιού.

Του άνοιξε ο πατέρας Θεοδόσιος.

«Χριστέ και Παναγία! Τι έπαθες, τέκνο μου;» μουρμούρισε.

Εκείνη την ίδια μέρα το απόγευμα, την ώρα που έδυε ο ήλιος, έγινε η κηδεία της λατρεμένης του Τζανή. Από τον πατέρα Θεοδόσιο. Ο ίδιος ο άντρας της έσκαψε τον λάκκο κι ακούμπησε μέσα την ίδια του την ψυχή. Ο ίδιος ο άντρας της έφτιαξε έναν απλό σταυρό με δυο κούτσουρα που είχε ξεβράσει η θάλασσα στην παραλία. Κι όταν τελικά την κατάπια η γη, γονάτισε πάνω

στο μνήμα της και άρχισε να κλαίει σπαραχτικά. Πάλεψε ο πατέρας Θεοδόσιος να τον συνεφέρει.

Πάλεψε, αλλά δεν τα κατάφερε.

Έπεσε η νύχτα κι ο Τζανής βρισκόταν ακόμα γονατισμένος πάνω στο μνήμα. Είχαν στερέψει τα δάκρυά του, είχε κουραστεί αφάνταστα το κορμί του. Δεν είχε άλλες σκέψεις. Δεν είχε πια τίποτα σε αυτό τον κόσμο. Τα πήρε μαζί της η λατρεμένη του.

Εκείνη τη νύχτα της έκανε παρέα. Ξάπλωσε δίπλα της. Δεν τον ένοιαξε η παγωνιά, δεν τον ένοιαξε τίποτα. Κι όταν ξημέρωσε, δεν άκουσε τον πατέρα Θεοδόσιο που τον προέτρεψε να προσευχηθούν μαζί στο μικρό ξωκλήσι. Μόνο πήρε τον δρόμο του γυρισμού με κατεβασμένο κεφάλι.

Λίγο πριν ξημερώσει, η παραμάνα αναδεύτηκε στην πολυθρόνα της. Σάλιωσε τα χείλια της, άνοιξε τα μάτια.

Γκρίνιαζε το μωρό ή έκανε λάθος;

Αναστέναξε και σηκώθηκε όρθια με χίλια ζόρια για να το κοιτάξει, μέρες τώρα την πονούσε η μέση της. Έριξε μια ματιά μέσα στην κούνια. Και τότε ήταν που κόντεψε να τσιριζέει από την ταραχή της.

Το νεογέννητο ήταν ολόγυμνο!

Είχε άραγε καταφέρει να βγάλει μόνο του τα σπάργανα; Ήταν ποτέ δυνατόν κάτι τέτοιο; Έριξε μια ματιά και στην αρχόντισσα, που κοιμόταν του καλού καιρού. Άντε να της εξηγήσει πως δεν έφταιγε εκείνη. Πήρε με το ένα χέρι το μωρό στην αγκαλιά της. Εκείνο ήταν έτοιμο να κλάψει. Με το άλλο χέρι ξεγύμνωσε το στήθος της και ξανακάθισε στην πολυθρόνα. Το νεογέννητο άρχισε να τρώει λαίμαργα. Του έριξε μια πιο προσεκτική ματιά, όσο μπορούσε βέβαια, με την τρεμάμενη φλόγα που της χάριζε το καντήλι. Ανακάθισε τρομαγμένη στην πολυθρόνα της και το κοίταξε καλύτερα.

Θεέ και Κύριε!

Αυτό το μωρό... αλλαγμένο της φάνηκε. Είχε προηστεί το πρόσωπό του; Το θυμόταν ροδαλό το δέρμα του, συμμετρικό το κεφαλάκι του. Αλλά και τα μάτια του ήταν μεγάλα, φάνταζαν καταγάλανα. Τούτο εδώ είχε μαύρα μάτια, μικρά σαν κουμπότρουπες. Πώς ήταν δυνατόν να γεννηθεί όμορφο και να ασχημύνει κατόπιν; Πώς ήταν δυνατόν σε λίγες μόνο ώρες να έχουν αλλάξει χρώμα τα μάτια του; Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά. Θεέ και Κύριε! Μήπως το άλλαξαν με κάποιο άλλο; Όχι, όχι! Δίπλα του κοιμόταν. Κανέννας δεν είχε μπει στο δωμάτιο. Ό,τι ήθελε σκεφτόταν.

Το μωρό του αφεντικού συνέχιζε να βυζαίνει λαίμαργα. Όταν χόρτασε, το φάσκωσε στα γρήγορα και το ακούμπησε και πάλι στην κούνια του. Τυχερή ήταν που η αρχόντισσα δεν ήθελε να θηλάσει για να μη χαλάσει το στήθος της και της είχαν προσφέρει αυτή τη δουλειά. Τώρα που υπήρχαν τα έτοιμα τα γάλατα, σπάνια χρειάζονταν τροφό. Ο Σταυριανός Γαμπριέλς όμως ήταν άρχοντας σωστός. Ήθελε να μεγαλώσει το παιδί του με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Για λίγο σκέφτηκε τον δικό της τον γιο, τριών μηνών ήταν μονάχα και μεγάλωνε δίπλα στη γιαγιά του. Το λαχταρούσε το παιδάκι της, αλλά δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς. Τα είχε ανάγκη αυτά τα λεφτά. Ακαμάτης ήταν ο άντρας της, ούτε μια σωστή δουλειά δεν μπορούσε να βρει. Το μόνο που ήξερε να κάνει καλά ήταν να την γκαστρώνει. Τρία παιδιά της έκανε. Τρία στόματα που χρειάζονταν το φαγητό τους. Αναστέναξε, έκλεισε τα μάτια της, έδωσε τις ενοχλητικές σκέψεις από το μυαλό της και γρήγορα ηρέμησε κι αποκοιμήθηκε και πάλι.

Εύπνησε αλαφιασμένη από τις τσιρίδες της κυρα-Ρήνης.

«Θέλω το παιδί μου! Θέλω την κόρη μου, τη δική μου κόρη!» φώναζε έξαλλη.

Δεν πρόλαβε να σηκωθεί από την πολυθρόνα της και στο δωμάτιο όρμησε ο άρχοντας, μαζί με τον γιατρό.

«Τι έπαθες, καλή μου; Μας τρώμαξες! Τι σου συμβαίνει; Γιατί φωνάζεις έτσι;» ρώτησε τη γυναίκα του.

Η Ρήνη έτρεξε κοντά του, τον αγκάλιασε κι άρχισε να κλαίει. «Αυτό το σιχαμένο... αυτό το μωρό δεν είναι το δικό μου, δεν είναι το δικό μας το παιδί», έλεγε ξανά και ξανά ανάμεσα στα αναφιλητά της.

«Έλα, αγάπη μου, ηρέμησε. Κάποιο λάθος πρέπει να κάνεις», προσπάθησε να την παρηγορήσει ο Σταυριανός κι έριξε μια απελπισμένη ματιά στον γυναικολόγο.

Εκείνος κατέβασε το κεφάλι του. Δε μίλησε.

«Δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω; Για κοιτάξέ το καλά. Δεν είναι το δικό μας το κοριτσάκι! Κάποιος μας το άρπαξε και μας άφησε αυτό το... το κακομούτσουνο!»

Ο Σταυριανός είχε ρίξει μια επιπόλαιη ματιά στο μωρό τους αμέσως μόλις γεννήθηκε. Δεν ήταν δα και αγόρι για να το προσέξει και να το καμαρώσει περισσότερο. Πλησίασε την κούνια, κοίταξε το παιδί.

Ίδιο ολόιδιο του φάνηκε.

«Για πες μας κι εσύ τη γνώμη σου, γιατρέ», μουρμούρισε, κοιτάζοντας ξανά τον γυναικολόγο.

Εκείνος έβηξε.

«Ε... μετά τον τοκετό πολλές γυναίκες... δηλαδή υπάρχουν περιπτώσεις όπου τα συναισθήματα της μητέρας δεν είναι και τόσο ευχάριστα. Δε θα πρέπει να πανικοβληθούμε όμως. Είμαι απόλυτα σίγουρος πως όλα θα πάνε καλά. Η κυρία Γαμπριέλη θα χρειαστεί στοργή και την κατάλληλη ιατρική φροντίδα».

Η Ρήνη τον κοίταξε όπως κοιτάζουν τα σκουλήγια.

«Δεν κατάλαβα. Τι εννοείτε ακριβώς;» τον ρώτησε ψυχρά.

«Πολλές μητέρες θέλουν να κάνουν κακό στο παιδί τους. Νιώθουν σύγχυση και πανικό. Η επιλόχειος κατάθλιψη δεν είναι κάτι που...» άρχισε να λέει ο γυναικολόγος.

Αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή του. Γιατί η Ρήνη έτρεξε ως το κρεβάτι της, άρπαξε ένα μαξιλάρι και του το πέταξε στο κεφάλι.

«Έξω από εδώ! Έξω από το σπίτι μου! Που θα μου πεις εμέ-

να πως έχω κατάθλιψη! Και να μη σε ξαναδώ ποτέ μπροστά στα μάτια μου, το ακούς;» ούρλιαξε.

Ο γιατρός μαζί με τον Σταυριανό βγήκαν τρέχοντας έξω από το δωμάτιο, κλείνοντας πίσω τους την πόρτα με δύναμη.

Η παραμιά στεκόταν ακίνητη σε μια γωνιά, μη ξέροντας τι να κάνει, τι να πει. Έτρεμε ολόκληρη.

Η Ρήνη την κοίταξε.

«Πάρε τούτο το σίχαμα από εδώ μέσα. Δεν μπορώ να το βλέπω. Εσύ θα είσαι η μάνα του από εδώ και μπρος!» τη διέταξε.

Κάτι πήγε να πει η κοπέλα, αλλά προτίμησε να κρατήσει το στόμα της κλειστό. Άρπαξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε το μωρό στην αγκαλιά της και βγήκε κι εκείνη έξω από το δωμάτιο.

Η Ρήνη κάθισε στο κρεβάτι. Ακούμπησε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Ήθελε να κλάψει, αλλά δεν μπορούσε.

Σηκώθηκε και πλησίασε το ράφι με τα εικονίσματα. Έριξε το βλέμμα της στην εικόνα της Παναγίας. Κι ενώ το αδύναμο φως του κεριού έκανε το πρόσωπό της ακόμα πιο αλαβάστρινο, ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της.

Ένα και μοναδικό δάκρυ.

«Ξέρω γιατί το έκανες αυτό. Α, ναι, το ξέρω πολύ καλά. Θέλεις να πληρώσω την αμαρτία μου. Δεν μπορώ να τα βάλω μαζί σου. Μπορώ όμως να σε χλιοπααρακαλέσω να την προσέχεις τη μικρή μου, Παναγία μου. Μητέρα είσαι κι εσύ... Πρόσεχέ την, σε παρακαλώ. Πρόσεχέ την σαν τα μάτια σου», μουρμούρισε.

*Μ*ια νύχτα με καταιγίδα, μια βάρκα με ένα νεογέννητο μωρό βρίσκεται καταφύγιο στη Δήλο. Η Άρτεμη, η αγαπημένη των θεών, μεγαλώνει μέσα στην αγάπη και την ασφάλεια, και τολμάει να κυνηγήσει τα όνειρά της.

Όσοι ένας μυστηριώδης άντρας με ζαφειρένια μάτια, αλλά κι ένας φόνος στο ιερό νησί θα την αναγκάσουν να παλέψει για την ίδια της τη ζωή. Κι ύστερα όλα μπλέκονται. Φωτεινοί και σκοτεινοί ήρωες, όνειρα κι ελπίδες, κατάσκοποι και δολοφόνοι. Κι ύστερα το αδύνατο γίνεται δυνατό.

Ηλιόλουστη Δήλος, κοσμοπολίτικη Μύκονος, πανέμορφη Ρήνεια, γραφικά ψαροχώρια της Κορνουάλης, όλα σε ένα μυθιστόρημα παθιασμένο. Σαν την Ελλάδα. Γεμάτο φως κι ανθρώπους «ηλιόλουστους».

*Γιατί την τύχη μας
την κεντάμε
με τραγούδια
ψυχής...*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22608

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η